Pārskats par karjeras nedēļu Altshauzentā.

Edīte Ozoliņa, 10.dh

Gatavs darbam: orientācija uz karjeru un universitātes studijām vidusskolās / Fit for Job: Orientation to Career and University Studies at Secondary Schools.

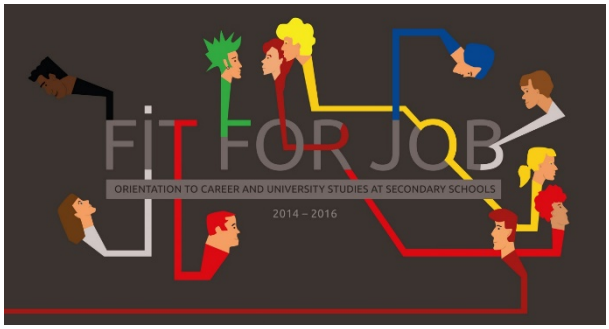

Satura radītājs

1. Manas karjeras vēlmes
    1.1. Manas stiprās puses
    1.2. Manas nākotnes profesijas
2. Apmaiņas programma
    2.1. Apmaiņas nedēļas apraksts un novērtējums
    2.2. Starpkultūru un valodu prasme
3. Kopsavilkums

Pielikumi

1.Manas karjeras vēlmes

1.1 Manas stiprās puses

Kā jau visiem, arī man ir savas stiprās un vājās puses. Katrs kādā jomā/mācību priekšmetā ir labāks par citiem un tas ir tikai normāli. Nav tādu cilvēku, kuram padotos viss. Katram ir savas intereses/hobiju un stiprās puses, jo ikvienam no mums ir iespēja dzīvot brīvībā, kurā var izvēlēties, par ko vēlies kļūt un ko darīt savā nākotnē.

Uzskatu, ka manas stiprās puses tieši rakstura ziņā ir tādas, ka esmu komunikatīva, draudzīga un spēju saprasties gandrīz ar visiem cilvēkiem. Esmu arī no tiem cilvēkiem, kuriem patīk uzņemties līdera lomu, kas man varētu palīdzēt nākotnē. Vienmēr esmu bijusi tas cilvēks, kas spēj sadarboties ar visiem, uzklausīt dažādus viedokļus un izšķirt strīdīgas situācijas. Esmu arī ļoti strādīgs un atbildīgs cilvēks, un domāju, ka arī šīs rakstura īpašības man noderēs darbā. Vienmēr cenšos darbus izdarīt laikā un cik vien kvalitatīvi tas iespējams.

Runājot par hobijiem, brīvajā laikā es spēlēju florbolu un eju mākslas skolā. Florbolu es spēlēju jau 7 gadus. Sākotnēji to spēlēju kopā ar māsu, bet laika gaitā mums pievienojās arī mūsu mamma, un nu jau vairākus gadus spēlējam visas kopā. Tas ir interesanti, jo daudzi neizprot, kā tas ir iespējams, ka mamma spēlē kopā ar saviem bērniem. Arī pretiniecēm dažkārt ir liels šoks, kad es vai mana māsa spēles laikā viņu nosaucam par mammu. Tieši florbols ir palīdzējis mums satuvināties, jo tagad florbola spēļu dēļ mēs brīvdienas gandrīz vienmēr pavadām kopā. Bieži vien dažādās ģimeņu sacensībās piesaistām arī tēti, kura hobijs ir spēlēt hokeju. Man florbols nozīmē ļoti daudz, jo tā ir nozīmīga manas dzīves sastāvdaļa. Vismaz trīs vakarus nedēļā es pavadu Ķekavas sporta klubā, lai pilnveidotu savu spēlētprasmi un trenētos nākamajā sacensībām. Šobrīd man mērķis ir nākamgad iekļūt u19 florbola izlases sastāvā un doties pārstāvēt Latviju Pasaules čempionātā Kanādā. Tieši florbols ir tas, kurš man palīdz atbrīvoties no ikdienas stresa, izkliedēt sliktās emocijas un aizmirst ikdienas rūpes.

Vēl savā brīvajā laikā es eju mākslas skolā. Mākslas skolā eju jau piekto gadu un nākamā gada pavasarī es to absolvēšu. Mākslas skola ir vieta, kur es varu izpausties un arī daļēji izpaust savas emocijas. Tā arī ir vieta, kur uz brīdi aizmirstu par ikdienas rūpēm un pievēršos tikai mākslai. Māksla man ir bijusi tuva jau kopš mazotnes. Atceros, ka 1. un 2.klasē piedalījos dažādās mākslas olimpiādēs un ieguvu godalgotas vietas. Varbūt tas arī bija iemesls, kāpēc 6.klasē nolēmu sāk mācīties mākslas skolā. 3.gadus gāju arī mūzikas skolā, tomēr sapratu, ka mūzika nav tas, kas mani uzrunā. Mākslas skolā mēs mācamies gleznot, zīmēt, veidot dažādus darbus no plastilīna un māla, darboties dažādās datorprogrammās un veidot tajās grafikas, kā arī zīmēt grafiskos darbus. Uz šo skolu eju četras reizes nedēļā. Lai arī tas liekas daudz, tomēr dažreiz ir par maz laika, lai pabeigtu visus darbus. Diplomdarbā mums būs jāveic četri skolotāju izvēlēti darbi zīmēšanā, gleznošanā, veidošanā un datorgrafikā. Par šiem diplomdarbiem mums liks atzīmes, un šīs atzīmes tiks rakstītas mākslas skolas atestātā. Mākslas skola man ir devusi radošāku domāšanu, labākas zīmēšanas prasmes un iespēju saprast, ko mākslinieki ar konkrēto darbu ir vēlējušies attēlot. Uzskatu, ka mākslas skola ir liels ieguvums katram, lai paplašinātu savu redzes loku un radošo domāšanu.

1.2 Mana nākotnes profesija

Katram cilvēkam jau kopš bērnības ir sava sapņu profesija. Visbiežāk cilvēki tiecas, lai strādātu savas sapņu profesijas nozarē, bet ne visiem izdodas sameklēt darbu, kas viņiem patīk, vai ko sen ir vēlējies. Es apskaužu tos cilvēkus, kuri atrod sev piemērotu profesiju. Uzskatu, ka nav viegli saprast, ko vēlies visu dzīvi darīt vai par ko strādāt, tādēļ esmu no tiem cilvēkiem, kuri atbalsta to, ka cilvēki mana nozari, kurā strādāt katrus 20-30 gadus. Nākotnes profesijas izvēle ir svarīga ikvienam, jo ir grūti strādāt darbā, kurā nejūti apmierinājumi un prieku strādājot. Visbiežāk ar šo lielo izvēli saskarās studenti, kuriem jāizlemj, kur iet studēt. Visbiežāk tas notiek 12.klases beigās, kad saproti, kad šis ir brīdis, kad nepareizu izvēli nedrīkst pieļaut. Labākajās Latvijas skolās izvēle par, ko kļūt nākotnē ir jāpieņem jau stājoties vidusskolā, jo tad ir jāizlemj, kurā novirzienā vēlies iet un, kuras stundas biežāk vēlies studēt.

Kā jau visiem, arī man ir savas vēlmes un intereses, arī saistībā ar karjeru. Manas karjeras vēlmes mainās salīdzinoši bieži (apmēram, katrus 2-3 gadus). Kā jau daudz, bērnībā es sapņoju kļūt par flautisti vai cilvēku, kas saistīts ar mūziku. Laikā ap 4.-5.klasi es vēlējos strādāt kultūras jomā jeb , precīzāk sakot, kļūt par režisori vai producentu, jo reiz man bija iespēja vērot kā filmē seriālu un man tas sniedza ļoti pozitīvas emocijas. Droši vien, pie vainas šim nodomam bija arī tas, ka sāku iet mākslas skolā.

Šobrīd manas domas ir mainījušās. Jau kopš 8.klases mani ir piesaistījusi profesija- mārketings. Man ļoti patīk, ka mums Latvijā ir iespēja piedalīties "ēnu dienās". "Ēnu diena" ir diena, kad visiem Latvijas skolēniem ir iespēja pietiekties pie kādas konkrētas profesijas darbinieka, un visu dienu skatīties, ko konkrētās profesijas pārstāvis dara savā darba . 9.klasē ēnu dienā nolēmu ēnot starptautisko attiecību speciālistu lidostā "Rīga". Šī diena man deva ļoti plašu ieskatu šajā profesijā. Pirms ēnu dienas pat nezināju, ko šīs profesijas pārstāvji dara, bet pēc ēnu dienas sapratu, ka tieši tā ir profesija, kurā es vēlētos strādāt nākotnē. Tieši tāpēc 10.klasē izvēlējos skolā iet starptautisko attiecību/komercdiplomātijas novirzienu. Uzskatu, ka tieši šis novirziens man palīdzēs saprast, ko vēlos darīt dzīvē, un vai nākotnes profesiju vēlos saistīt ar komunikāciju. Man ļoti patīk, ka mūsu skolā ir iespēja mācīties šādos novirzienos, jo tas palīdz saprast, kādu profesiju izvēlēties studēt nākotnē. Mums ir iespēja mācīties tādus īpašus priekšmetus, kā kulturoloģija, psiholoģija, lietišķā etiķete un protokols, kā arī politika un tiesības.

Runājot par manu nākotnes profesiju, starptautisko attiecību speciālists, man šķiet, ka tā ir laba alternatīva nākotnes profesijai. "Ēnu dienā" ēnoju starptautisko attiecību speciālistu lidosta "Rīga". Cilvēks, kuru ēnoju teica, ka tieši lidosta ir tā vieta, kur šīs profesijas pārstāvim ir visvairāk darba, jo ikdienu tiek uzņemti kādi svarīgi viesi, ik pa laikam notiek nozīmīgi pasākumu, un katrā ziņā darba nav maz. Tieši starptautisko attiecību speciālists ir atbildīgs par visu, kas un kā notiek nozīmīgos pasākumos. Viņam ir jāplāno pasākuma notikuma gaita, jāuzaicina gan ievērojamas personas, gan mēdiji uz šo pasākumu, jākoriģē cik un kam (piem. ēdienam) jābūt šajā pasākumā. Vēl ēnojot ievēroju, ka šīs profesijas pārstāvji ir nemitīgā kustībā un sava veida stresā, jo vislaik ir kaut kas jādara. Vēl tie raksta ļoti daudz epastus, jo tā tiek izziņoti ielūgumi uz pasākumiem. Protams, šie cilvēki arī ļoti daudz runā pa telefonu, jo tas ir otrs veids, kā sazināties ar vajadzīgajiem cilvēkiem.

Ēnojot uzzināju arī to, kas man būtu jāpilnveido, lai kļūtu par šīs profesijas pārstāvi. Uzzināju, ka nepieciešama laba angļu un krievu valoda. Protams, ir labāk, ja prot brīvi runāt arī kādā citā valodā. Man tas patīk, jo angļu un krievu valodā es runāju diezgan brīvi, un šobrīd pilnveidoju sevi arī mācoties vācu un spāņu valodas. Vēl man jāpilnveido sevi latviešu valodas gramatikā, jo rakstot dažādus publiskus epastus vai uzrunas, ir ļoti nepieciešams, lai viss tiktu uzrakstīts gramatiski pareizi. Protams, ir nepieciešams būt komunikatīvam un atvērtam, lai spētu saprasties ar dažādiem cilvēkiem un noorganizēt dažādus pasākumus.

Pēc šīs dienas, uzzināju, ka lai kļūtu par starptautisko attiecību specialistu ir vēlams pirms tam iegūt augtāko izglītību mārketingā un žurnālistikā. Pēc šīs dienas izlēmu, ka no sākuma studēšu mārketingu, un tad, visticamāk, starptautiskās attiecības. Izpētot dažādus Latvijas augstskolu piedāvājumus, sapratu, ka visizdevīgāk būtu šo programmu studēt Rīgas Stradiņu universitātē (RSU), jo tieši šai universitātei ir vispozitīvākās atsauksmes. Vēl viens aspekts ir arī tas, ka šajā universitātē studē mana māsa, kura atzīsts, ka šai universitātei ir augsts prestižs un izcila izglītības kvalitāte. Nesen uzzināju, ka arī manas māsas paziņa arī mācas starptautiskās attiecības tieši Rīgas Stradiņu universitātē. Šis cilvēks teica, ka lai iestātos šajā kursā ir jānoliek eksāmens politikā un jāprot sevi aizstāvēt publikas priekšā. Vēl viņš teica, ka mācoties starptautiskās attiecības ir jāiegulda ilgs darbs un jāraksta daudz esejas par dažādām tēmām. Pēc šī teiktā, secināju, ka jāsāk vairāk interesēties par politiku, jāinteresējas vairāk arī par ārpolitiku, jālasa vairāk laikrakstu, un jāpapildina savs vārdu krājums lasot grāmatas.

Runājot par nākotnes plāniem saistībā ar universitāti, kā jau teicu 1.kursu vēlos pavadīt Rīgas Stradiņu universitātē. Vienmēr esmu vēlējusies studēt ārzemēs, tāpēc domāju 2. vai 3. kursu pavadīt ārzemēs. Kopš brīža, kad sāku mācīties vācu valodu, nolēmu, ka vēlos studēt Vācijā. Tā kā mana tēta māsīca dzīvo Vācijā un viņas vīrs ir vācietis, esmu sapratusi, ka vācieši ir ļoti draudzīgi un labsirdīgi. Tieši cilvēku dēļ arī vienmēr esmu gribējusi uz šo valsti pārvākties un studēt. Protams, mani vienmēr piesaistījis arī tas, ka šajā valstī izglītība esot diezgan augstā kvalitātē. Sākotnēji vēlējos apmaiņas studijās braukt jau vidusskolas laikā, aptuveni 11.klasē, tomēr pārdomāju, jo sapratu, ka studējot augstskolā ir lielākas iespējas labāk apgūt vācu valodu, un tas arī būtu daudz vieglāk, jo mācības notiktu arī angļu valodā. Pārdomāju arī tāpēc, ka manas vācu valodas zināšanas vēl nav tik labas, lai pārvāktos uz šo valsti. Šobrīd strādāju pie tā, lai nostabilizētu savas zināšanas, un lai varētu nolikt vācu valodas dsd eksāmenu, kas man dotu iespēju iestāties noteiktās Vācijas universitātēs. Šo eksāmenu es plānoju nokārtot 12.klasē, tātad 2.kursā man būtu iespēja jau studēt Vācijas universitātēs. Iespējams, varētu studēt arī kādā citā vāciski runājošā valstī. Labprāt dotos erasmus apmaiņas programmā, jo esmu dzirdējusi ļoti pozitīvas atsauksmes tieši par erasmus apmaiņas programmām. Piemēram, mana draudzene šobrīd atrodas apmaiņas programmā Portugālē, un viņa teica, ka programma ir izdevusies un ir ļoti interesanta. Tā kā man ļoti patīk arī ceļot, es uzskatu, ka apmaiņas programma būtu arī ļoti labs veids, lai iepazītu citu valstu kultūru. Iespējams, studējot Vācijā es varētu saņemt arī kādu darba piedāvājumu tur. Protams, neplānoju ilgi pārvākties uz kādu valsti, tomēr varbūt tā varētu būt iespēja iegūt izcilu darba pieredzi.

RĪGAS STRADIŅA UNIVERSITĀTE

2.Apmaiņas programma

2.1 Apmaiņas nedēļas apraksts un novērtējums

Svētdiena, 11.oktobris

Pirmo dienu pavadījām ceļā no Rīgas līdz Altshausenai. Pulksten 12.00 ar skolotājām un pārējiem studentiem, kuri iesaistīti apmaiņas nedēļā tikāmies lidostā "Rīga". Ieradāmies laicīgi, lai nenokavētu lidmašīnu. Izlidojām aptuveni 14.00 uz Frankfurtes lidostu. Laikapstākļi bija lidojumam labvēlīgi, spoži spīdēja saule un skats pa logu bija ļoti skaists. Lidmašīnā ar skolotājām apspriedām, ka mums nav daudz laika līdz nākamajam lidojumam uz Minheni, tāpēc nolēmām, ka Frankfurtes lidostā būs jāsteidzas uz citu sektoru, lai paspētu uz lidmašīnu. Aptuveni 16.30 (pēc Vācijas laika) nolaidāmies Frankfurtē. Skrējām uz citu sektoru, jo jau 16.45 mums bija jākāpj lidmašīnā uz Minheni. Uz lidmašīnu paspējām, patiesību sakot, izrādījās, ka mums nemaz nevajadzēja skriet, jo lidmašīna aizkavējās. Aptuveni 17.00 iekāpām lidmašīnā un laimīgi devāmies uz Minheni. Lidojums bija īss, 40 minūtes garš. Nonākot Minhenē, saņēmām savus koferus un devāmies ārpus lidostas drošības zonas. Tur mūs sagaidīja Alsthausenas skolas skolotājs M.Baumann-Bilger. Iekrāmējām koferus šī skolotāja busā un devāmies 4 h braucienā uz Alsthausenu. Laikā, kad braucām uz galamērķi sāka satumst, un nonākot galamērķī-Alsthausenas ģimnāzijā bija jau diezgan vēls (~21.00). Galamērķi satikām visus projektā iesaistītos, kā arī cilvēkus, pie kuriem paliekam pa nakti. Es satiku Kristīni un Sabīni, pie kurām man bija visu nedēļu bija jāpaliek. Ierados pie viņām mājās aptuveni 21.30. Viņas izradīja savu trīsistabu dzīvokli, pasniedza vakariņas un es devos pie miera, lai pirmdien ar jauniem spēkiem varētu doties ekskursijās.

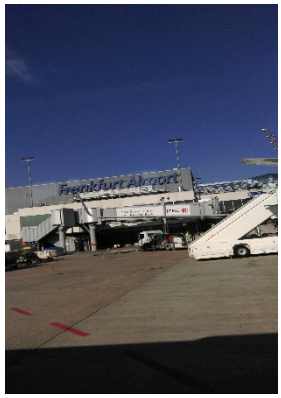

Pirmdiena, 12.oktobris

Pirmdien piecēlos ap 7.10, lai paspētu sataisīties un paēst brokastis. Vācijā, protams, bija siltāks nekā Latvijā, un kamēr Latvijā šajā rītā bija -5°C, kamēr Alsthausenā bija +5°C. No mājas līdz skolai bija jāiet 10 minūtes ar kājām. 8.15 mēs tikāmies Altshausenas proģimnāzijā ar skolas direktori un pārējiem projektā iesaistītajiem. Satikāmies ar Katherian Finkkbeiner, kura bija direktora vietniece, un Carmen Widmann, kura bija projekta menedžere. Tad devāmies ekskursijā pa skolu kopā ar projekta menedžeri un skolas angļu valodas skolotāju Olivar Gray. No sākuma apskatījām direktora un direktora vietnieces kabinetu, kā arī nelielo bibliotēku blakus iepriekš minētajiem kabinetiem. Uzzināju, ka šai skolai ir 152 gadi, un ka to uzcēla 1863.gadā. Staigājot pa skolas telpām ieraudzījām, ka koridorā bija izveidota izstāde par godu

apmaiņas studentiem. Šajā izstādē bija uzzīmēti dažādu profesiju pārstāvji un apakšā uzrakstītas šo profesiju nosaukumi vāciski, itāliski un latviski. Tad apskatījām datorklasi, kura salīdzinoši ar mūsu skolas datorklasi bija ļoti maza, jo tajā atradās aptuveni tikai 20 stacionārie datori, bet tā kā šajā skolā mācās tikai 145 skolēni. Man ļoti patika tas, ka gandrīz no visām klases telpām pavērās skats uz Altshausenu, jo skola atrodas nelielā pakalniņā. Tad apskatījām skolēnu atpūtas telpu, kur skolēni var nākt atpūsties pēc stundām. Viņiem tikai jāpaprasa atslēga skolotājiem, un jāatbild par to, lai atpūtas telpa arī pēc tam būtu tīra un sakopta. Šajā istabā atrodas galda futbols un dīvāni, lai studenti varētu labi atpūsties. Tad apskatījām mūzikas telpu, kurā atradās klavieres, un kur studentiem notiek mūzikas stundas. Tad apskatījām ķīmijas un bioloģijas telpu un vienu klases telpu. Tad gājām apskatīt pamatskolas telpas. Apskatījām bibliotēku un vēl pāris mācību telpas. Tad gājām atpakaļ uz ģimnāzijas telpām un tur mums 10.klases skolēni bija sagatavojuši prezentācijas par Alsthausenu. Viņi stāstīja par pilsētu un tās apkārtni, tradīcijām, ēdieniem, ko apkārtnē darīt, kā arī dažādiem tradicionāliem festivāliem. Tad devāmies uz atvērto stundu, kur mums bija iespēja redzēt, ko skolēni dara dabas zinību stundas laikā. Šajā stundā studenti mācījās par ādas jūtīgumu uz dažādiem krēmiem. Arī mēs iesaistījāmies stundā. Mums bija iespēja izmēģināt kā dažādi roku krēmi reaģē uz vienu vielu. Noskaidrojām, kuri krēmi veidoti uz eļļas bāzes un kuri uz ūdens bāzes. Studentiem bija iedotas arī dažādas darba lapas un izziņas materiāli par konkrēto tēmu. Šīs stundas laikā divi studenti gatavoja roku krēmus mums visiem, jo viņi bija bijuši pie farmaceitiem un iemācījušies uztaisīt roku krēmu. Stundas beigās katrs kā suvenīru saņēmām roku krēmu. Visvairāk mani šajā dienā pārsteidza tas, ka studenti devās mājās jau plkst.12.00. Izrādās, ka studentiem mācības katru dienu norisinās tikai 4 stundas, bet pieaugušajiem darbs ir tikai 5 stundas dienā. Pēc šīs īsās dienas devāmies pusdienot skolas ēdnīcā. Atlikušo dienas daļu pavadīju ar savu klasesbiedreni un vācieti Julie, ar kuru kopā apskatījām Altshausenu. Tad devāmies uz netālu esošo pilsētiņu Aulendorfu, kur apmeklējām peldbaseinu. Vakarā mums bija arī tā unikālā iespēja apmeklēt Altshausenas orķestra mēģinājumu. Tas bija ļoti interesanti, jo orķestris gatavojās koncertam un izmēģināja dažādas pasaulslavenas dziesmas. Vakarā atgriezos savā viesģimenē.

Otrdiena, 13.oktobris

Tikāmies 8.00 pie skolas. Šajā dienā devāmies uz Rāvensburgu. Braucām ar vilcienu no Altshausenas vilciena stacijas. 9.00 bijām BIZ centrā, kas ir Vācijas karjeras informācijas centrs. (vāciski-berufs informations zentrum) Prezentācija bija vācu valodā, tāpēc daudz ko nesapratu. Tad mums bija jāiet pie datoriem un jāpizpilda šī karjeras centra mājaslapā aptauja, par ko mēs gribam kļūt nākotnē. Ap 10.45 devāmies uz Rāvensburgas centru, kur mums bija 3 h brīvais laiks. Mēs paēdām pusdienas, un izstaigājām Rāvensburgas veikalus. Ap 14.00 devāmies ekskursijā pa Rāvensburgu kopā ar gidu. Ar gidu apskatījām galvenos objektus- baznīcas, rātsnamu, un galvenos laukumus. Bijā iegājuši iekšā arī Rātsnamā, kurš bija ļoti vēsturisks un skaists. Mani pārsteidza tas, ka pilsētas krāšņākā ēka ir pasta ofiss. Vēl mani pārsteidza, ka pilsētas galvenā baznīca ir gan katoļu, gan luterāņu baznīca. Jo ,izrādās, baznīca ir sadalīta divās daļās-viena baznīcas puse ir katoļiem, otra-luterāņiem. Pat logi un krēsli katrā pusē bija citādāki. Tad ap 16.00 devāmies uz pilsētas centrālo muzeju-Humpisquartier. Muzejā mums iedeva audiogidus, lai mēs labāk varētu saprast šī muzeja ekspozīciju. Muzejs bija ļoti interesants, jo bija veidots uz vecas mājas bāzes. Vakarā mums atkal bija brīvais laiks, lai paēstu un ap 20.00 devāmies uz mājām.

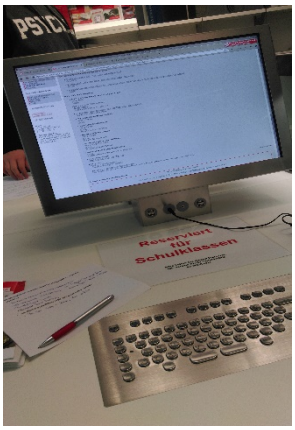

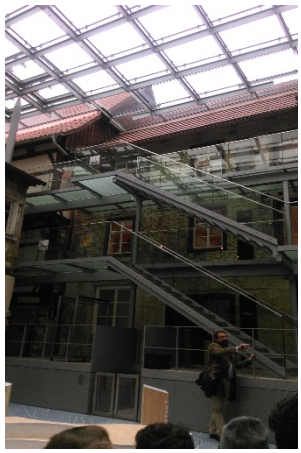

Trešdiena, 14.oktobris

Trešdienu iesākām Altshauzenas proģimnāzijas ēkā. No rīta mums bija stunda kopā ar projekta menedžeri Carmen Widmann, kura mums stāstīja par dažādām interesēm un hobijiem, un kā mūsu intereses ietekmē mūsu nāktones profesijas izvēli. Ap 10.00 mēs klausījāmies MINT(coaching for future) apvienības prezentācijā, kuri vairāk pastāstīja par nākotnes profesijām, dažādām inovācijām un ineterantiem izgudrojumiem. Prezentācijas pirmajā daļā viņi stāstīja dažādus faktus, bet otrajā daļā rādīja dažādas jaunās inovācijas. Piemēram, ūdensnecaurlaidīgo apģērbu, drēbes, kuras ražotas no piena, vielu, kas reāģē uz magnētu un vēl daudz ko interesantu. Viņi stāstīja arī par mūsdienām pieprasītām profesijām, kā arī rādīja video par nākotnes vidi, kad mašīnas vairs nebūs jāvada manuāli, bet tehnoloģijas būs attīstījušās tik tālu, ka tās vadīs pašas sevi. Pēc pusdienām ap 13.00 tikāmies stacijā, lai dotos uz pilsētu Bad Saulagu. Tur devāmies ekskursijā uz SFZ(Schulerforschungszentrum), kas ir vieta, kur nāk skolēni, lai veiktu bioloģijas, ķīmijas un fizikas eksperimentus ārpus skolas. Mums rādīja prezentāciju par šo vietu. Uzzinājām, ka SFZ iesaistās 500 skolēni, 53 skolotāji un 14 brīvprātīgie. Viņi veic dažādus eksperimentus, un pēta nanoķīmiju, 3D tehnoloģijas. Viņš stāstīja, ka šajos projektos iesaistās ne tikai gudrāki skolēni, bet arī tie, kuri vienkārši ir zinot

griboši un aktīvi iesaistās. Mani pārsteidza tas, ka šie skolēni iesaistās 3 gadus taisa kādu zinātnes projektu, aizstāv to un labākie skolēni var pat aizstāvēt savu projektu ārzemēs. Viens projekts, piemēram, tika aizstāvēts Indijā. Viens interesants projekts, piemēram, bija izveidots tilts no makaroniem. Tad sekoja interesantākā daļa, kad mums bija jāiejūtas skolēnu ādā un jāveic dažādi eksperimenti. Mūs sadalīja 6 daļās un paskaidroja, kas un kā katrā eksperimentā jādara. Es iesaistījos eksperimentā, kur mums no dažāda izmēra saldējuma kociņiem bija jāsataisa tāda kā čūskiņa, kura, atlaižot pirkstus vaļā, pat uzleca 1 m augstumā. Mums, protams, bija šis eksperiments jāizskaidro zinātniski. Mēs izmantojam dažādus fizikas pierakstus, un veicām trīs mērījumus, lai varētu izskaidrot, kāpēc čūskiņa uzleca tik augstu. Citiem arī bija interesanti eksperimenti, piemēram, dažiem studentiem bija jāizskaidro kurā makarona veidā vislabāk iesūcas mērce. Tad kādiem studentiem bija jāizpēta kā gaiss ietekmē burbuļu pūšanās ātrumu. Pēc eksperimentu veikšanas, katrai grupai bija jāprezentē savs veikums un jāizskaidro, kā tas tika paveikts. Pēc SFZ centra apmeklējuma devāmies atpakaļ uz Altshauzenu, lai tur varētu baudīt vāciešu sagatavotu ēdienu un pasākumu. Vācieši bija īpaši sagatavojušies. Tie mums bija sagatavojuši vietējos ēdienus-sākot ar aukstajiem kartupeļu salātiem, beidzot ar sojā mērcētajām lēcām. Saldajā bija sagatavots īpašs biezpiena kārtojums un interesanta šokolādes kūka, kopā ar gardām limonādēm. Interesanti, ka Vācijā visi dzērieni ir gāzēti-pat ūdens un sulas, jo negāzētu ūdeni veikalos pat nevarēja atrast. Vēl man ļoti patika, ka visas meitenes bija saģērbušās vietējos tautastērpos, kas izskatījās īpaši skaisti. Kā viņas teica, katru reizi kad ir kāds svarīgs pasākums, meitenes velk šos tradicionālos tērpus. Viņi bija sagatavojuši arī īpašu telpu, kurā mēs varējām dejot. Vakars bija ļoti jauks un izdevies!

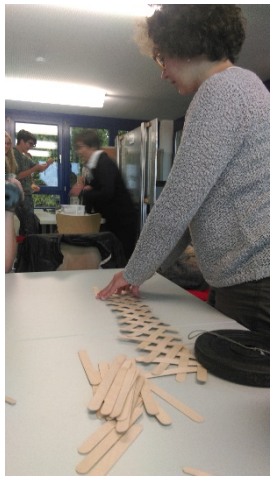

Ceturtdiena, 15.oktobris

Ceturtdienu pavadījām dažādās ekskursijās. Ap 8.00 tikāmies pie proģimnāzijas, lai ar autobusu dotos uz ZF kompāniju. Aptuveni pēc 1,5 h brauciena, nonācām ZF fabrikā, kas ir pasaulslavena zobratu fabrika. No sākuma sadalījāmies divās grupās, viena grupa devās ekskursijā pa fabriku, otra klausījās prezentācijā par uzņēmuma darbību. Es biju grupā, kas no sākuma devās uz fabriku. Fabrikā mūs izvedēja gids un mums bija jāvelk speciālas austiņas, lai mums netraucētu dažādas skaņas. Fabrikā nedrīkstēja fotografēt. Uzņēmums ir tik liels, ka vienā uzņēmumā ietilpa kādas 10-15 ražotnes ēkas. Mūsu gidam pat bija nepieciešama karte, lai atrastu nepieciešamo ražotnes ēku. Mēs bijām ražotnē, kur ražoja dažādus motorus. Tas bija ļoti iespaidīgi, jo visapkārt bija dažādas iekārtas un ļoti daudz strādnieku. Gids stāstīja, ka, ja kāds no strādniekiem piekūst to nomaina īpaši šiem gadījumiem domāts strādnieks, kas var pildīt jebkuru darba pienākumu. Tad devāmies apkaļ uz galveno ēku, lai klausītos prezentāciju par firmu. Prezentācijā mūs cienāja ar īpašajām, tradicionālām maizītēm-brēceliņiem un stāstīja par firmas vēsturi. Kā izrādās firma sāka darbu 1908.gadā, kas tie sāka ražot cepelīnus. 1921.gadā firma sāka ražot zobratus mašīnām. 1933.gadā sāka ražot detaļas tankiem, 1952.gadā-detaļas vilcieniem, 1962-f1 formulām, 1980-autobusiem. Šogad uzņēmums veica nozīmīgu darījumu, nopērkot uzņēmumu "TRW". Šis gads ir nozīmīgs arī tāpēc, ka uzņēmumam šogad aprit 100 gadu jubileja. Beigās mums izdalīja dažādus kompānijas suvenīrus. Tad devāmies kompānijas apmaksāts pusdienās uz viņu centrālo ēdnīcu. Pēc pusdienām nofotografējāmies kopā ar gidiem pie kompānijas zīmes. Tad devāmies atpakaļ uz autobusu uz braucām uz blakus esošo pilsētu. Tur mums bija 20 minūšu brīvais laiks, kad staigājām pa promenādi un apskatījām pilsētas mazās ieliņas. Tad devāmies uz Cepelīnu muzeju. Manuprāt, tas bija ļoti interesanti, jo es pirms tam neko nezināju par cepelīniem. Mums bija ļoti interesants gids, kurš runāja perfektā angļu valodā, jo pēc tautības viņš ir brits. Uzzinājām gandrīz visu par cepelīnu vēsturi, par nesakaitamajām avarījām, un mums pat bija iespēja redzēt, kāds izskatījās cepelīns no iekšpuses, jo muzejā bija izvietota šāda ekspozīcijas. Muzejs tiešām bija apskates vērts, un es ieteiktu tur aizbraukt ikvienam, jo tas bija kaut kas neredzēts. Pēc muzeja braucām apskatīt brīnumskaistu pilsētu Meersburgu. Tā bija skaistākā pilsēta, kuru mums bija iespēja apskatīt, visas nedēļas laikā. Mājiņas bija ļoti skaistas un vāciska stila, bija ļoti labs skats uz Konstances ezeru un kalna galā varēja redzēt pili. Šajā pilsētā vēlējos palikt vēl ilgāk, un turklāt tā atradās tikai pāris kilometru attālumā no Šveices robežas. Tad devāmies uz vakariņām kāda picērijā-restorānā(Heiligenbergas pilsētā picērijā "Pizzeria Ambiente da Pino), kura atradās kalna augšā ar skatu uz pili. Katrs pasūtījām picu un dzērienu. Picas gatavoja itāļi, un tas bija izcils dienas noslēgums! Pēc tam sēdāmies autobusā un devāmies mājās.

Piektdiena, 16.oktobris

Piektdien devāmies ekskursijā uz Ulmu. 7.20 tikāmies Altshausenas stacijā, un ar vilcienu devāmies uz Ulmu. Ap 9.00 bijām Ulmas universitātē, kas ,man par pārsteigumu, atradās Ulmas nomalē, varētu pat teikt mežā nevis pilsētas centrā. 10.00 sākās ekskursija pa Ulmas universitāte. Universitāte bija ļoti milzīga, un tai pat bija izveidota tāda kā sava pilsēta. Izstaigājām universitātes lielākā korpusa telpas, apskatījām lielāko auditoriju. Mani pārsteidza tas, ka universitātē mācās 10000 skolēni, jo, manuprāt, tas ir ļoti daudz. Vēl mani ļoti pārsteidza, ka universitātei ir pat sava slimnīca, kur nāk pacienti un ārstējas pie studentiem. Mums bija iespēja apskatīt arī universitātes bibliotēku, kur bija pat īpašas stikla kabīnes, kur studenti var mierīgi, klusumā mācīties. Pēc universitātes apskates devāmies un ēdnīcu un papusdienojām. Pēc tam devāmies uz Ulmas centru, kur mums bija ekskursija ar gidu. Tā kā bija nelabvēlīgi laikapstākļi mēs lielāko ekskursijas daļu pavadījām iekštelpās. No sākuma apskatījām iespaidīgo Ulmas katedrāli, kas ir ļoti augsta un skaista. Gide mums pastāstīja gandrīz visu par katedrāles vēsturi. Vēl man patika, ka katedrālē ir ļoti skaistas un krāsainas vitrīnas. Tad devāmies uz veco pilsētas rātsnamu, un no ārpuses apskatījām stikloto pilsētas bibliotēku, kas izskatās pēc stiklotas piramīdas. Apskatījām arī Einšteina vecmāmiņas māju, kur kādu laiku arī pats Einšteins bija dzīvojis. Izskatīgajām mazās, skaistās pilsētas ieliņas, redzējām Ulmas kanālu, un ar to arī mūsu ekskursija noslēdzās. Tad mums bija brīvais laiks, ko izmantojām iepērkoties. Tad tikāmies stacijā un devāmies atpakaļ uz Altshausenu. Tur ieradāmies ap 19.20, tad devāmies uz vienu no Altshausenas picērijām vakariņās. Vācieši teica, ka tā ir labākā pilsētas picērija (pizzeria “Neue Welt”). Pica atkal bija lieliska! Vakariņās jautri parunājām ar visiem programmā iesaistītajiem studentiem, un tad devāmies pie savām viesģimenēm.

Sestdiena, 17.oktobris

7.20 tikāmies Altshausenas stacijā kopā ar visām viesģimenēm. Uz Minheni mums bija jādodas ar trīs vilcieniem. Atvadījāmies no viesģimenēm, vāciešu studentiem un devāmies ceļā gandrīz vai ar asarām acīs, jo negribējās doties prom. Ulmas stacijā atvadījāmies arī no itāļu studentiem, un kāpām jau nākamajā vilcienā uz Minheni. Mihenes centrālajā stacijā ar visiem koferiem skrējām un nākamo vilcienu, lai dotos uz Minhenes lidostu, kas atradās 30 km no Minhenes centra. Tad ieradāmies lidostā, izgājām drošības kontroles, nodevām koferus un devāmies gaidīt lidmašīnu uz Cīrihi. Mums nācās nedaudz pagaidīt, jo lidmašīna nedaudz nokavēja, bet pēc 40 minūšu lidojuma jau bijām Cīrihē. Ap 14.30 bijām Cīrihē un gaidījām lidmašīnu uz Rīgu. Lidojām 4 h. Pa ceļam vērojām saulrietu, un atpakaļ Rīgā bijām ap 21.00 Un tā mūsu lieliskā apmaiņas nedēļa bija beigusies!

2.2 Starpkultūru un valodu prasme

Šis projekts man deva iespēju labāk iemācīties vācu valodu, kā arī uzzināt vairāk par vāciešu kultūru. Vācu valodu mācos skolā jau 3 gadus divreiz nedēļā, un tā ir mana 3 svešvaloda, tieši tas bija viens no iemesliem, kāpēc vēlējos doties šajā apmaiņas programma. Protams, atrodoties starp vāciski runājošies cilvēkiem ir vieglāk šo valodu iemācīties, un tas man arī izdevās. Tā kā pārējie studenti no Latvijas neprata vācu valodu, es biju kā tulks un tad, kad mums notika informējošas lekcijas vācu valodā, es tulkoju un paskaidroju latviski, ko tas nozīmē.

Runājot par kultūras iepazīšanu, kā jau teicu, jau iepriekš zināju, cik vācieši ir labestīgi un dāsni, bet beidzot arī pati par to varēju pārliecināties. Viņi bija saprotoši un vienmēr palīdzēja, ja tas bija nepieciešami. Par cilvēkiem Vācijā varu teikt tikai visu to labāko. Vienīgais, kas mani pārsteidza bija tas, ka viens no viņu nacionālajiem ēdieniem ir lēcas sojā, bet ,īstenībā, ēdiens, ko ēd vācieši ir ļoti līdzīgs tam, ko mēs ,latvieši, ēdam.

3.Kopsavilkums

Kopumā varu teikt, ka apmaiņas programma bija izdevusies. Apskatījām un uzzinājām daudz, ko jaunu, tomēr bija arī daudz nepilnības. Piemēram, bieži vien mums nācās gaidīt vairākas stundas neko nedarot. Es biju izbrīnīta, ka daudzi pasākumi bija domāti skolotājām, un skolēni tajā laikā neko nedarīja. Vēl mani neapmierināja tas, ka daudzi pasākumi un prezentācijas bija vācu valodā. Itālieši visu saprata, jo viņiem visiem vācu valoda ir otrā svešvaloda, bet mēs ļoti daudz, ko nesapratām. Visi projektā iesaistītie bija tiešām atvērti un jauki cilvēki, kuri lika ļoti labi visas nedēļas garumā. Runājot, par to, ko es ieguvu, varu teikt, ka es sapratu, ka tuvākajos gados nevēlos mācīties Vācijā, tomēr nolēmu, ka to varētu darīt studiju gados. Vēlos patiekties visiem projekta organizētājiem par šo interesanto nedēļu un jauko uzņemšanu!

Pielikums.

Ar vienu no vāciešu studentēm pie Alsthausenas zīmes.

Rudens Alsthausenā

Kopā ar vāciešu studentēm, kuras tērpušās tradicionālajos tērpos

Pie Vācijas zīmes

Promenādē pie Konstances ezera

Kopā ar savu viesģimeni